

[Landbrugsministeren.]

Udtryk, den døde Mus, der vandrør rundt i Landstinget. Men jeg spørger det ærede Medlem: hvis man nu gennemfører en saadan Lov om Laan til Betaling af Renter og Afdrag for Landmænd, om hvem man i Forvejen har erklæret, at de ingen Forrentningsmuligheder har i Øjeblikket, hvorledes vil det ærede Medlem saa stille sig, hvis andre Samfundsborgere kommer til Rigsdagen og siger: vi kan virkelig heller ikke betale vore Renter og Afdrag, vi skylder for vort Hus i Stationsbyen eller i København eller Købstaden, vi skylder til den ene og den anden, og vi er nu i den Situation, at vi ikke kan betale Renter og Afdrag. Hvorledes vil det ærede Medlem kunne afvise dem og sige: ja, vel har vi laant Penge ud til Landbrugerne til Betaling af Renter og Afdrag, uden at der er Udsigt til, at de kan betale disse Penge tilbage, men jer vil vi afvise? Naar man kun tager saglige Standpunkter og kun har saglige Motiver for sin Stilling, hvorledes vil man saa afvise saadanne Folk? Eller vil det ærede Medlem paastaa, at der ikke er andre end Landmænd, som har ondt ved at betale Renter og Afdrag? Jeg tror, at det ærede Medlem her er kommet ind i en Politik af den Art, som han selv før betegnede med Ordet Bluff, hvis man nogen Sinde kan betegne noget med et saadant Ord.

Dernæst vil jeg ogsaa gerne spørge det ærede Medlem: hvor har han tænkt, vi skal faa Pengene fra til de Laan, der her er Tale om, og hvor stort er Beløbet? Vi har efterlyst det Gang paa Gang. Det ærede Medlem har sagt, at det ligger et Sted mellem 20 og 100 Mill. Kr. Ja, saa har vi faaet en lille Smule at vide om det, men det vilde jo være rart at faa lidt nærmere Besked om, hvor meget man har tænkt sig at ville anvende, navnlig da ingen vil paastaa, at der er den fjerneste Udsigt til at faa Pengene tilbage — hvis vi endda havde haft Udsigt til det, havde det maaske været knapt saa nødvendigt at faa det at vide.

Det ærede Medlem var meget oprørt over, at vi ikke vil være med til en Bestemmelse om, at Skatterne skal kunne eftergives til Fordel for private Kreditorer; det er jo det, der er forlangt i Venstres Forslag. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem om, hvem han saa har tænkt sig

skal betale de Skatter, der bliver eftergivet. Det ærede Medlem kan jo dog ikke være ukendt med, at man betaler Skatterne til Kommune og Stat, for at de kan opfylde de Opgaver og afholde de Udgifter, som Rigsdagen har paalagt disse offentlige Institutioner, og saa maa det altsaa blive andre, der skal betale dem. Det forekommer mig nødvendigt, at vi faar oplyst, hvorledes det ærede Medlem har tænkt sig dette Spørgsmaal løst.

Til sidst vil jeg saa gerne sige til det ærede Medlem, at det kan jo dog ikke være hans Mening med hans sidste Udtalelser, at den Kriselov, der blev gennemført forleden, ikke var en Hjælp til Skattebetaling for Landboerne, for der staar jo udtrykkeligt i Loven, at de 30 Mill. Kr. skal ydes til Landbrugere til Betaling af Skatter og Renter. Det ærede Medlem ved, at først skal de medgaa til Betaling af samtlige Kommuneskatter, dernæst til Betaling af de paagældendes Amtsskatter og for det tredje til Betaling af deres Statskatter og, hvis der saa bliver noget tilovers, til Betaling af Renter. Derfor kan det ærede Medlem ikke paastaa, at Loven ikke betyder nogen Lettelse med Hensyn til Skattebetalingen. Det ærede Medlem er selvfølgelig klar over, at for Tusinder af Landmænd vil det betyde, at i de første Kvartaler har de ikke Spor af Skatter at betale, idet Skatterne betales gennem den Støtte, der her gives. Men, siger saa det ærede Medlem, det betyder ikke Betaling af Skatterestancer. Det ærede Medlem kan dog ikke dermed mene, at Landmændene ingen Støtte faar til Skattebetaling, naar der udtrykkeligt staar i Loven, at Støtten ydes til Betaling af deres Skatter i Oktober, Januar, April og Juli Kvartaler. Eller var det virkelig det ærede Medlems Mening, at i de fire Kvartaler kunde Landmændene ganske roligt lade være at betale Skatter; da har de ingen Skattepligt? Det er da det eneste, der kan fremføres til Støtte for den Opfattelse, at det ingen Hjælp er til Skattebetaling. Jeg kan dog ikke tænke mig, at det kan være det ærede Medlems Mening.

Formanden: Jeg advarer imod, at man vedblivende fordyber sig for stærkt i en Lov, som ikke er til Behandling.